

væsentligt om Honoraret for den Direktørpost, som er bleven ledig ved, at den højtærede Finansminister er traadt ind i Ministeriet; i alt Fald er det sikkert, at, om han lønnes paa den Maade, som Regeringen har foreslaaet, eller paa den Maade, Folketinget har foreslaaet, vil det være vedkommende Anstalt aldeles ligegyldigt; det ene kan gaa lige saa godt som det andet. — Hvad derimod angaar de to andre Anmærkninger paa Justitsministeriets Budget og særlig den sidste Anmærkning om Lønningen for Formanden for Livsforsikringsanstalten, saa ville disse to Anmærkninger positivt afgøre et Princip, en Lovfortolkning, og i modsat Retning af, hvad der hidtil har været Praksis. Derfor har Mindretallet ikke været i Stand til at følge Flertallet her, men har sluttet sig til Regeringens Forslag.

Hvad Koncessionerne angaar, da maa jeg sige, at jeg ser ikke rettere, end at de Koncessioner, som hidtil have været omtalte, de tre Koncessioner, som den meget ærede Ordfører har omtalt, falde ubetinget ind under Regeringens Bemyndigelse til at udstede saadanne. Det kan jo selvfølgelig altid være et Spørgsmaal, hvorvidt den i Grundloven for Regeringsmagten hævdede Bevillingsmyndighed gaar i det enkelte Tilfælde; men hvad de omtalte tre Koncessioner angaar, tror jeg ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at de falde ind derunder. Hvorvidt det nu har været mere eller mindre klogt, fornuftigt gjort, at give en saa lang Koncession paa denne Flydedok ovre paa St. Thomas eller ikke, skal jeg lade staa hen, men jeg tror ikke, det paa nogen Maade kan gaa an at ville blot antyde, at Berettigelsen for Regeringen til at udstede saadanne Koncessioner ikke er sikker, tydelig og klar, det er jeg overbevist om, at den er.

Hvad endelig angaar de Ændringsforslag paa Udenrigsministeriets Budget, der ere stillede af den højtærede Udenrigsminister og tiltraadte af de to Højremedlemmer af Udvalget, saa skal jeg sige, at ogsaa paa dette Omraade, har man fra Finansudvalgets Flertals Side gjort omkring, og det blev ogsaa tydeligt nok udtalt af den meget ærede Ordfører. Den meget ærede Ordfører udtalte jo at man fra først af havde tænkt sig det, som det naturlige — hvad det ogsaa i og for sig er — at denne Sag vilde man i Finansudvalget ikke paatage sig noget Ansvar for; naar der fra Regeringens Side og understøttet fra sagkyndig Side særlig fra Grosserersocietetets Side blev foreslaaet at oprette saa-

danne Konsulater, som der her er Tale om, saa vilde man, naar man ellers fandt det finansielt berettiget, ikke blande sig i det rent personlige. Nu vender man om; det var jo dog den meget ærede Ordførers Mening, at vi i Finansudvalget skulde sidde og bedømme, hvorvidt den eller de Mænd, som Regeringen kunde tænke sig skikkede til disse Embeder, efter vor Mening vare skikkede eller ej. Jeg tror ikke, at denne Maade at besætte Embeder paa — selv om den *kan* være nødvendig; det kan den under visse Forhold og Omstændigheder være — i det hele og store er meget ønskværdig; jeg tror tværtimod, at den vil føre til højst sørgelige Konsekvenser saavel for Administrationen som for os henede, for Lovgivningsmagten. — Hvad selve Spørgsmaalet angaar, saa forekommer det mig efter den Forstand, jeg som ret Menneske med almindelig sund Fornuft kan have om Sagen, som jeg ikke i og for sig er inde i, at det er temmelig indlysende, at det vil være af Betydning og af ikke ringe Betydning for den danske Handel og Skibsfart, at der ansættes udsendte Konsuler i Hamborg og Rotterdam, og jeg vil ganske særlig fremhæve det sidste Sted, da vi desværre ingen Gesandt have i Holland, og en saadan Konsul dog i alt Fald delvis kunde træde i Stedet. Hvad Vicekonsulen i New-York angaar — eller i Chicago, hvor det nu er — ja, saa staaer det mig ikke saa klart, om det er nødvendigt for os at faa en saadan Mand udsendt; men naar man fra Regeringens Side har ment, at det vilde være hensigtsmæssigt, saa have vi heller ikke paa dette Punkt ment, at der var nogen Grund til ikke at tiltræde, hvad Udenrigsministeren har foreslaaet, og jeg maa særlig sige, at jeg ikke har faaet den Opfattelse af de Forhandlinger, der ere førte, at den højtærede Udenrigsminister paa dette Punkt har nægtet os de Oplysninger, som den meget ærede Ordfører omtalte; bestemt tør jeg ikke sige det, jeg kan kun sige, at jeg har ikke faaet den Opfattelse. Paa det andet Punkt, hvad Personerne angaar, har den meget ærede Ordfører ganske Ret i, at der holdt den højtærede Minister sig — efter min Mening med Rette — tilbage fra at gaa nærmere ind paa Spørgsmaalet, men naar der blev klaget over, at vi her savnede Oplysninger, som ligefrem vare blevne os nægtede, ja, saa har maaske den ærede Ordfører Ret, men i alt Fald har jeg ikke faaet den Opfattelse. — Af disse Grunde har altsaa Mindretallet tiltraadt de Ændringer paa Udenrigsministeriets